

Zobrazení umělce jako kuřáka je tradičním stereotypem ve vizuální kultuře 20. století, který přetrvává až do současnosti. Stačí si jen prohlédnout monografie slavných výtvarníků, prolistovat antologie básnických textů či si přečíst rozhovor s významnou osobností ze světa umění. V mnoha případech jsou zde na fotografiích zachyceni umělci s cigaretou v ústech či dýmku v ruce. Jejich zdůrazňované kuřáctví je pak často současným divákem čteno jako symbol intelektualismu, kreativity či bohémství, až jako jakási již tradiční "umělecká" póza. V dnešní společnosti, která sice pořádá masivní protikuřácké kampaně, ale v níž se setkáme jen s narůstajícím počtem kuřáků, by se tak v případě zobrazení umělce, který kouří, nemělo jednat o nic mimořádného. Nicméně výše naznačené asociace, vstupující do hry při vnímání takových portrétů, přesto v čtenářích vzbuzují dojem, že kuřácké gesto je osobou umělce nějak zvýznamněno. Zvědavý divák, do jehož postavy se situuje také autorčin subjekt, se může ptát, zda tento opakující se motiv zobrazení umělce neměl v dějinách umění širší ikonografickou tradici a následně, zda nevypovídá více o samotném postavení umělce a jeho pojetí umění.